

kratiet at have skiftet fod fra starten at insistere på FN's centrale placering til nu at konstatere, at det fik man ikke. Det får man formentlig heller ikke denne her gang.

Jeg hørte hr. Per Kaalund sætte sin lid til, at det også var regeringens opfattelse, at FN skulle have en central rolle. Problemet er, at der er store dele af den amerikanske administration, der har den opfattelse, at FN ikke skal have nogen som helst rolle. Hvis man lytter til Rumsfeld, den amerikanske forsvarsminister, hvis man lytter til Cheney, den amerikanske vicepræsident, vil de ikke have FN ind.

Kl. 11.15

Man kan så have troen på, at det kan den danske udenrigsminister, som jeg i øvrigt i andre sammenhænge tit har udtrykt forståelse for, tvinge igennem. Det tror jeg ikke. Derfor synes jeg, det principielle spørgsmål til hr. Per Kaalund er: Hvis det nu ikke lykkes at placere FN i den centrale rolle, hvad så?

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Til hr. Villy Søvndal vil jeg sige, at det er vores helt klare opfattelse, og det er jo kendsgerningen, at det var et flertal i dette Folketing, der sendte Danmark i krig i Irak, men det var Danmark, der gik i krig.

Når krigshandlingerne nu er ophørt, eller når der ikke er ret mange tilbage, forestår der et stort genopbygningsarbejde, og her har Danmark som sådan gjort sig ansvarlig. Vi mener, at vi må medvirke til dels at genetablere et civilt styre i Irak og dels sørge for genopbygning på mange forskellige måder. Det er vores opfattelse, og det mener jeg vi bør deltage i.

FN skal efter vores opfattelse hurtigst muligt og stærkest muligt ind i billedet.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Man kan selvfølgelig sagtens drømme om, at FN skal ind at spille en central rolle. Det kunne man jo også drømme om, hvad angår krigsindsatsen eller beslutningen om at gå i krig. Det lykkedes ikke, det skete ikke, og det var vel bl.a. derfor, at Socialdemokratiet sagde nej.

Derfor er det lidt underligt, medmindre Socialdemokratiet har nogle oplysninger eller har fået nogle løfter, som vi andre ikke har, at Socialdemokratiet nu, uden at der over for offentligheden ligger noget som helst om, at FN får lov at

spille nogen som helst rolle, ønsker at deltage i besættelsesmagten.

Jeg vil godt stille to spørgsmål til hr. Kaalund. For det første: Hvor lang tid synes Socialdemokratiet, at det er relevant, at Danmark deltager i besættelsesmagten? Hvad er det for et tidsperspektiv, man sender danske soldater ud i? Er det 10 år, 15 år, 20 år, eller er det 25 år, som en trestjernet amerikansk general har sagt?

For det andet: Hvad mener Socialdemokratiet om den FN-resolution, som USA har fremlagt i FN's Sikkerhedsråd? Mener Socialdemokratiet, at den er et godt og tilstrækkeligt grundlag for, at danske soldater skal tage af sted til Irak?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg ved ikke, om den socialdemokratiske folketingsgruppe giver et særligt tillæg for særlig vanskelige ordførerskaber. Men hvis et sådant eksisterer, synes jeg oplagt, at hr. Per Kaalund bør overveje at søge. Jeg tror, at den må blive behandlet meget velvilligt.

Jeg forstår ikke, at hr. Per Kaalund synes, at sagen er nemmere efter udvalgsbehandlingen. Jeg vil godt bede hr. Per Kaalund bekræfte, at det, der fremgår af spørgsmålene, hvilket den danske statsminister ellers benægtede, sidst vi behandlede det, er, at Danmark er en besættelsesmagt med alle de konsekvenser, der følger af at være en besættelsesmagt. Jeg vil godt spørge, hvordan den socialdemokratiske ordfører har det med, at Danmark er en besættelsesmagt.

Det her indlæg er ikke et tegn på, at ikke også SF anerkender nødvendigheden af militær tilstedeværelse, men vil Socialdemokratiet også anerkende en lang periode, hvor FN ikke kommer ind? Er det acceptabelt?

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

For det første til hr. Søren Søndergaard, der spørger, hvor lang tid dette skal vare, og nævner et meget stort antal år: Beslutningsforslaget her går på et halvt års dansk deltagelse. Og det er klart, at skal der ske en forlængelse eller andre tiltag i den retning, skal der nye beslutningsforslag her i Folketinget. Så det, vi taler om i dag, er altså et halvt års deltagelse.

Personlig vil jeg ikke afvise, at det måske kan komme til at dreje sig om noget længere tid. Optimismen skulle nok være meget stor, hvis man tror, at forholdene afklares på et halvt år. Men